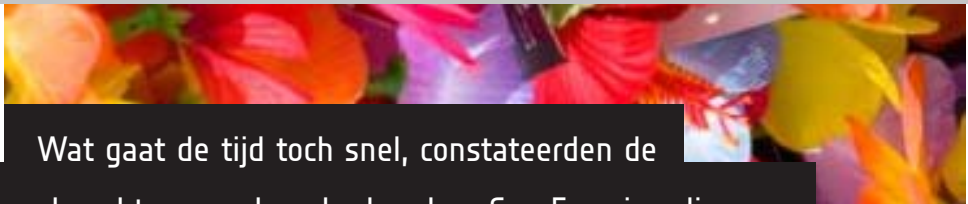
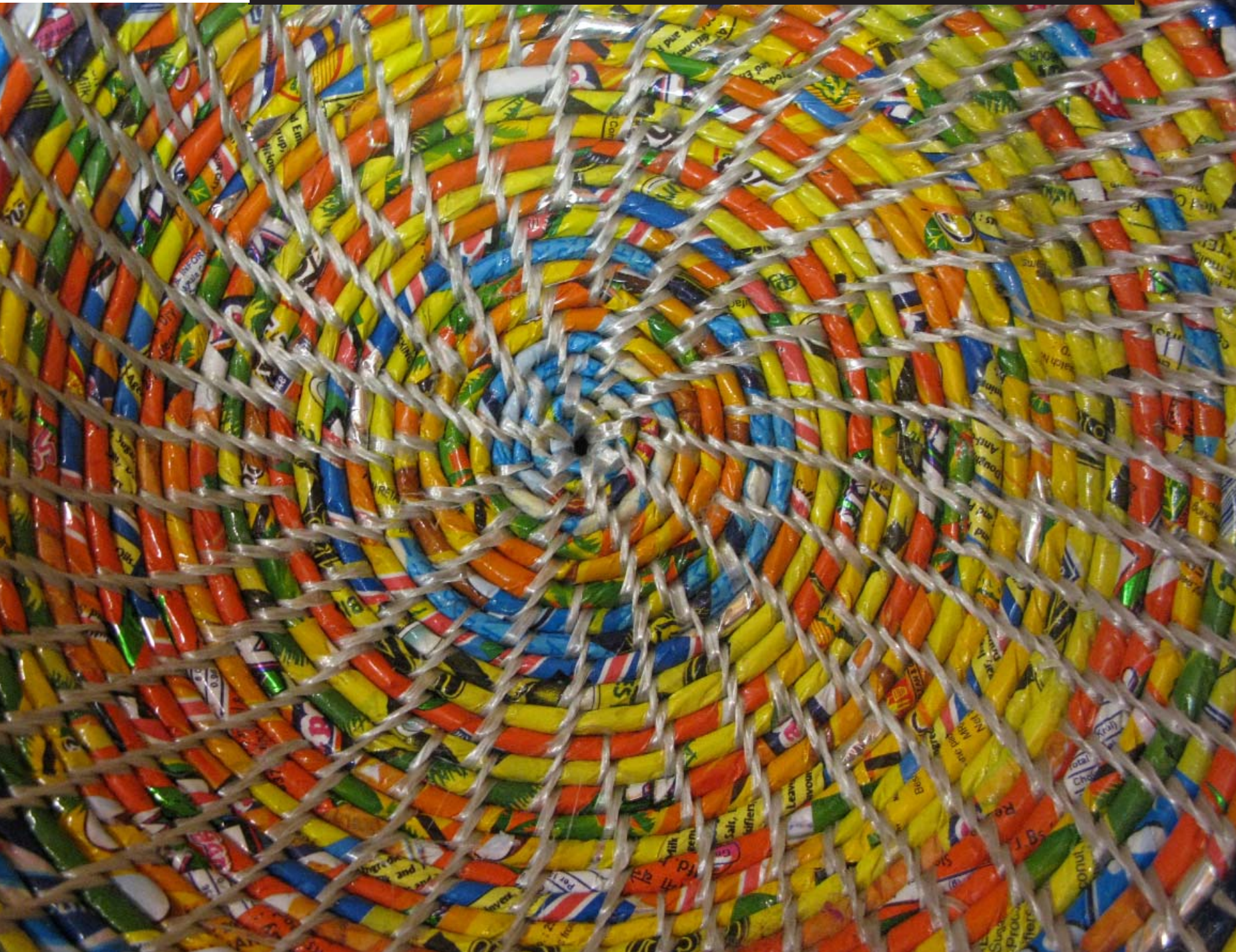

Blog Een kleurig plan

Wat gaat de tijd toch snel, constateerden de Uitgever en ik terwijl we voor de zesde achtereenvolgende dag door San Francisco liepen.

WE HADDEN AL EEN HELE LIJST ADRESSEN AFGELOPEN EN -GEREDEN – adressen van winkels die spullen van gerecycled plastic zouden verkopen. En we hadden er nog niet één gevonden.

Veel adressen bleken niet meer te bestaan. Misschien door de crisis, misschien omdat dit soort verkoop juist op internet bloeit. Andere winkels waren er wel degelijk, maar verkochten geen gerecycled materiaal meer – op één theeserviesje van Green Toys uit San Francisco na.

De Baby was er blij mee, maar wij vonden het wat magertjes.

We wilden het al bijna opgeven toen we bij het laatste adres op mijn lijstje kwamen: Global Exchange in de kleurige 24th Street.

Vanaf het eerste schap in de winkel bleek dit een walhalla te zijn aan artikelen van gerecycled plastic.

Er waren kleurige schalen en kerstballen die van oude snoeppapier-tjes in Nepal waren gemaakt. Drie hele dorpen verdienen er hun inkomen mee.

Er waren Afrikaanse armbanden: brede tribale armbanden uit Namibië die wel uit been gehouwen leken te zijn, maar waren gesneden uit oude pvc pijpen, en smalle geulochten armbandjes van plastic afval uit Mali.

Er waren mandjes, schalen en koffers die van oud plastic werden gemaakt in de gevangenissen van Mexico. Van de opbrengst werd de familie van de gevangenen onderhouden.

Er waren schitterende manden uit Oeganda, die bij nadere inspectie gemaakt bleken te zijn van oude plastic gebedsmatten.

Er waren portemonnees van gebruikte goederenzakken uit Cambodja, toilettassen van plastic balen uit de Filippijnen, schoudertas-sen van geulochten etenswikkels uit India, en complete uloertapijten van gerecycled plastic in de mooiste patronen uit Thailand.

Dat was wel wat anders dan een Amerikaans theeserviesje...

Ik werd er helemaal urolijk van.

Waarom moeten deze prachtige spullen uit Afrika, Azië en Zuid-Amerika komen? Zouden we niet dergelijke projecten in het Westen op kunnen zetten?

Het is niet zo dat ik deze organisaties het brood uit de mond wil stoten – maar is dit niet iets wat zou werken in onze detentiecentra? Als daklozenproject, waardoor daklozen een maaltijd en een dak boven hun hoofd kunnen verdienen? Als handvaardigheidsopdracht op middelbare scholen, waarna de spullen op een schoolmarkt worden verkocht en de opbrengst naar een goed doel gaat?

Het plastic probleem wordt minder, en er komen schitterende producten uit.

Ik zie het wel zitten!

Terwijl ik dit typ, zit ik in Berkeley koffie te drinken uit een echte mok. Hier zijn de bekertjes van polystyrene foam die je overal elders in koffieshops aantreft, verboden.

Zelfs mijn dubbele espresso lijkt er lekkerder door te smaken.